

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **RAVEN CZ a.s.**, IČO: 25884581, sídlem Za Škodovkou 838, Hradec Králové, zastoupená Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem, sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2022 č. j. MZDR 20000/2020-5/OES, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. října 2023 č. j. 43 A 91/2022-42

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti s drobnými formulačními a upřesňujícími změnami ve výroku potvrdil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „hygienická stanice“) ze dne 30. března 2020 č. j. KHSSC 15392/2020. Hygienická stanice shledala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 92g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Žalobkyně totiž v rozporu s § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen

„nařízení vlády“), nezajistila, aby nebyl překročen stanovený hygienický limit hluku. Konkrétně šlo o překročení hygienického limitu hluku o 5,1 dB v chráněném venkovním prostoru bytového domu č. p. X v ulici K M. ve S. dne 13. září 2018 mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní. Tento hluk vycházel z provozu strojů a zařízení umístěných v provozovně žalobkyně na adrese Průmyslová 51 ve Strančicích.

[2] Dále hygienická stanice shledala žalobkyni vinnou z přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) tím, že v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu, nepodala ve lhůtě 15 dnů od doručení protokolu o kontrole písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci zjištěného nedostatku. Za oba přestupky hygienická stanice uložila žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 80 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady vynaložené na zjištění závady ve výši 20 570 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Uvedl, že správní orgány prokázaly, že se přestupku dopustila žalobkyně a že hluk pocházel z její provozovny. Zároveň nebylo nutné, aby správní orgány přesně učíly, co konkrétně z areálu žalobkyně je zdrojem hluku. Rovněž není úkolem hygienické stanice, aby vysvětlovala kontrolovaným osobám, jak mají dosahovat toho, aby jejich činností nedocházelo k překračování hygienického limitu hluku. Hygienická stanice totiž pouze dohlíží na dodržování limitů. Oproti tomu zajistit, aby hluk z její činnosti v přilehlých chráněných prostorech neporušoval hygienický limit hluku, je povinností žalobkyně. Správní orgány podle krajského soudu dále nemusely posoudit, zda je naměřený zvuk hlukem ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o veřejném zdraví, neboť hlukové limity obsahuje nařízení vlády. Tímto nařízením se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 18. prosince 2018 sp. zn. Pl. ÚS 4/18, č. 30/2019 Sb., se závěrem, že úprava má legitimní cíl a je rozumná. Zároveň uvedl, že negativní vliv hluku na lidské zdraví má za notorietu. Krajský soud se ztotožnil se závěry Ústavního soudu a konstatoval, že už samotné překročení hlukových limitů má samo o sobě negativní vliv na lidské zdraví. Je proto také bez významu, k čemu lze hluk 47,1 dB přirovnat či že na obyvatele domu č. p. X působí také hluk z železniční dopravy. Umístění bytového domu v ploše pro průmyslovou výrobu pak nelze vnímat jako polehčující okolnost, neboť jeho obyvatelé mají právo na ochranu zdraví jako kdokoli jiný. Krajský soud uzavřel, že hygienická stanice sice pochybila, pokud žalobkyni před vydáním prvostupňového rozhodnutí neumožnila seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, avšak jelikož měla žalobkyně možnost seznámit se s většinou podkladů, nešlo o vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí. Pochybení se totiž týkalo pouze potvrzení, že kopie rozhodnutí ze dne 1. dubna 1998 se shoduje s originálem. Nezasáhlo tak ani do práva žalobkyně na spravedlivý proces.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že z § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), plyne, že správní orgány měly přesně určit, co v jejím areálu způsobovalo hluk. Zpochybnila také to, zda bylo vůbec prokázáno, že naměřený hluk pocházel z jejího provozu. K argumentu krajského soudu, že zjištění konkrétní příčiny hluku by vyžadovalo součinnost kontrolované osoby, což je v rozporu s inspekční povahou měření hluku, stěžovatelka podotkla, že hygienické stanici

pokračování

nic nebránilo provést případný vyšetřovací pokus dodatečně v řízení. Navíc stěžovatelku o součinnost ani nepožádala. Podle stěžovatelky nebylo prokázáno naplnění objektivní stránky přestupku, jde-li o negativní vliv na lidské zdraví. Stěžovatelka má též za to, že jí byla uložena nesplnitelná a nevykonatelná povinnost v podobě podání zprávy o tom, jak hodlá nežádoucím stavu zamezit či předejít, neboť jí správní orgány ani krajský soud nesdělily, jak to má provést. Správní orgány pochybily i v tom, že nezhodnotily, zda je naměřený zvuk skutečně hlukem, a nezohlednily, že obyvatelé domu č. p. X jsou vystaveni také hluku z železničního provozu. S tím souvisí též námitky, že přestupek vykazuje jen minimální společenskou škodlivost, protože bytový dům se nachází v ploše pro průmyslovou výrobu, což je zjevný historický omyl, a že krajský soud neprovedl k důkazu *Příručku pro hodnocení rizik v malých a středních podnicích – Hluk, Identifikace a vyhodnocení rizik*, jak stěžovatelka navrhovala. Z té má přitom plynout, že naměřená hodnota 47,1 dB odpovídá šustění papíru. Stěžovatelka uzavřela, že to, že jí nebylo umožněno zhlédnout celý spis před vydáním prvostupňového rozhodnutí, bylo vadou, jež mohla mít vliv na jeho zákonnost.

[5] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že dle jeho názoru je kasační stížnost nedůvodná, a odkázal na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] První okruh námitek stěžovatelky spočívá v tom, že správní orgány nedostatečně zjistily, co přesně z jejího areálu (která jeho část) způsobovalo hluk či zda hluk nepochází z jiného zdroje. S tím souvisí též to, že podle stěžovatelky po ní nelze požadovat informaci o tom, jak hodlá nežádoucím stavu zamezit či předejít. Správní orgány jí totiž nesdělily, v čem konkrétně je z pohledu limitů hluku ze strany jejího provozu problém.

[8] Vzhledem k povaze argumentace stěžovatelky Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že je to především krajský soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. března 2017 č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně ve svém rozsudku vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že se stěžovatelka dopustila přestupku.

[9] Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví platí, že osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, ..., a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk ..., jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb ... (podtržení zde i dále doplnil Nejvyšší správní soud).

[10] Podle § 92g odst. 1 téhož zákona platí, že *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba, která používá nebo provozuje zdroj hluku nebo vibrací, provozovatel, správce nebo vlastník zdroje hluku nebo vibrací ... se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 30 odst. 1 nezajistí, aby nebyl překročen hygienický limit hluku nebo vibrací.*

[11] Již ze samotného znění citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že argumentace stěžovatelky není důvodná. Skutková podstata přestupku podle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví totiž nezahrnuje takovou míru konkretizace, jakou požaduje stěžovatelka, a to ani v kombinaci s dalšími ustanoveními uvedeného zákona. Zcela totiž postačuje, pokud správní orgány prokáží, že původcem hluku je subjekt, jemuž je spáchání přestupku kladeno za vinu, resp. že hluk pochází z jeho provozovny. K uvedenému závěru ostatně správně dospěl již krajský soud.

[12] Nejvyšší správní soud má zároveň ve shodě s krajským soudem za to, že správní orgány spolehlivě prokázaly, že hluk pocházel právě z areálu stěžovatelky. V tomto kontextu odkazuje především na body [23] a [24] rozsudku krajského soudu, v nichž krajský soud rozebral, že dle protokolu o měření z 27. září 2018 byl v noci z 12. na 13. září 2018 měřen hluk vycházející z provozovny stěžovatelky, že podle sdělení vedoucího provozu v průběhu noci probíhal běžný provoz (řezání/stříhání a ohýbání armatur) a že pracovníci Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem, kteří měření prováděli, shodně vypověděli, že ostatní provozovny v tamní průmyslové zóně té noci nefungovaly a ani jiné rušivé zdroje hluku v okolí nebyly. Vysvětlili též, jak byl z výsledku měření eliminován nahodilý hluk z dopravy. Krajský soud i správní orgány rozebraly celou další řadu podrobností z dokazování, na které však stěžovatelka nereaguje. Pouze setrvává na obecném tvrzení, že chybí příčinná souvislost mezi jejím provozem (ač uznává, že v době měření byl v chodu) a naměřeným hlukem. Taková argumentace přitom nemůže vyvrátit spolehlivě zjištěný skutkový stav.

[13] Na uvedeném nic nemění ani to, že obligatorní částí výroku rozhodnutí o přestupku je podle § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, jak poukazuje stěžovatelka. Ani přestupkový zákon totiž správnímu orgánu neukládá, aby popsal skutek podrobněji, než jak vyplývá ze skutkové podstaty posuzovaného přestupku. Skutek musí být popsán především tak, aby nebyl zaměnitelný se skutkem jiným, což má význam jak z hlediska zákazu dvojího potrestání za totéž jednání (*ne bis in idem*), tak z hlediska překážek litispendence či věci rozhodnuté (*res administrata*). K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010 č. j. 1 As 92/2009-65 či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008 č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, jejichž závěry jsou relevantní i pro současnou právní úpravu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2021 č. j. 2 As 239/2019-25 a ze dne 31. března 2022 č. j. 5 As 368/2019-32). V rozsudku č. j. 2 As 239/2019-25 přitom Nejvyšší správní soud též konstatoval, že s ohledem na požadavek nezaměnitelnosti postačí místo přestupku vymezit obecně názvem ulice (v tehdejší věci šlo o řízení pod vlivem alkoholu a jiné návykové látky bez řidičského průkazu).

[14] S ohledem na uvedené považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující, pokud hygienická stanice ve výroku rozhodnutí uvedla, že stěžovatelka se dopustila přestupku

pokračování

jako provozovatelka strojů a zařízení, které jsou zdrojem hluku v provozovně na konkrétní adrese, s upřesněním data (po zásahu žalovaného též času) a uvedením konkrétní adresy bytového domu, do jehož chráněného venkovního prostoru hluk zasáhl. Tím je skutek popsán nezaměnitelně a dostatečně přesně. Zároveň je popis skutku v tomto rozsahu věrným odrazem provedeného dokazování, jak plyne ze správního spisu. Námitky stěžovatelky, že správní orgány dostatečně neprokázaly, že hluk pochází z provozovny stěžovatelky, a že jejich zjištění jsou nedostatečně konkrétní, jsou proto nedůvodné.

[15] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje i v tom, že nebylo povinností správních orgánů podrobně informovat stěžovatelku, která konkrétní část jejího provozu hluk způsobuje, či co má stěžovatelka přesně udělat, pokud jí uložily povinnost podat ve lhůtě písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou (§ 10 odst. 2 kontrolního řádu). Z kontroly vyplynulo, že činnost stěžovatelky produkuje hluk, který v noční dobu překračuje hlukové limity. Z povahy věci je tedy zjevné, že opatření, o nichž měla stěžovatelka hygienickou stanicí informovat, měla směřovat k omezení šíření tohoto hluku. Identifikace problematických částí provozu a volba vhodných opatření k omezení hlučnosti jsou pak povinnostmi stěžovatelky, stejně jako je její povinností dodržovat při své činnosti právní předpisy. Krajský soud k tomu výstižně poznamenal, že právě stěžovatelka má (nebo by měla mít) nejlepší povědomí o procesech v rámci svého provozu a jejich hlučnosti, takže by měla být schopna je upravit tak, aby nedocházelo k překračování hygienických limitů.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že to, zda případně mohla hygienická stanice v dalším řízení požádat stěžovatelku o součinnost a s její pomocí určit konkrétní příčinu hluku v rámci jejího provozu, není vzhledem k přestupkům, z nichž byla stěžovatelka shledána vinnou, vůbec relevantní. Řízení se totiž týkalo toho, zda stěžovatelka porušila své povinnosti podle zákona o ochraně veřejného zdraví (zajistit, aby nebyl překročen hygienický limit hluku) a podle kontrolního řádu (ve stanovené lhůtě podat písemnou zprávu). Tyto skutečnosti správní orgány spolehlivě prokázaly a vysvětlily, jak stěžovatelka naplnila skutkové podstaty daných přestupků, což ostatně plyne už z rozsudku krajského soudu. Další vyšetřovací pokus a s tím spojená výzva k součinnosti či jakákoliv jiná aktivita tímto směrem tedy nebyly z hlediska práva potřeba.

[17] Stěžovatelka dále argumentuje, že se správní orgány nedostatečně zabývaly tím, zda je naměřený zvuk hlukem ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, a že dostatečně nezohlednily působení dalších vlivů na bytový dům č. p. X a jeho specifické umístění.

[18] Podle § 30 odst. 2 věty první zákona o ochraně veřejného zdraví platí, že *hlukem se rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož imisní hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis*. Podle odst. 3 věty druhé téhož ustanovení dále platí, že *chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenčí do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů, staveb pro předškolní a školní výchovu a vzdělávání, staveb pro zdravotní a sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb*.

[19] Jde-li o posouzení, zda je zvuk hlukem, a tedy jeho škodlivosti pro zdraví, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že je vhodné vyjít ze závěrů plenárního

nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/18 ze dne 18. prosince 2018 (N 201/91 SbNU 535; 30/2019 Sb.), ve věci *Nařízení vlády stanovující limity hluku*. Ústavní soud v něm totiž posuzoval návrh na zrušení části nařízení vlády, které obsahuje hlukové limity, a dospěl k závěru, že nařízení obstálo v užším testu racionality, tj. že úprava sleduje legitimní cíl a prostředky zvolené k jeho dosažení lze považovat za rozumné. Negativní vliv hluku na lidské zdraví pak Ústavní soud označil za notorietu a konstatoval, že vymezení limitů i způsob jejich aplikace v prováděcím předpise doplňují úpravu obsaženou v § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví a odpovídají podmínkám obsaženým v § 108 odst. 4 tohoto zákona (v současném znění odstavec 5; odstavec 4 obsahuje zákonné zmocnění vlády k vydání nařízení; pozn. Nejvyššího správního soudu).

[20] Legislativně technické řešení stanovení hygienických limitů hluku, a tedy také určení hranice, od které jde o hluk (zvuk škodlivý pro zdraví), je tedy takové, že obecná úprava zákona o ochraně veřejného zdraví je upřesněna nařízením vlády, jež obsahuje konkrétní limity, které nelze překročit. Zákonodárce tak postupoval proto, že jde o ryze odborná a technická (mimoprávní) kritéria odvislá od úrovně vědeckého poznání, které se neustále vyvíjí. To vyžaduje operativní změny právního předpisu. Zakotvení konkrétní úpravy do zákona by proto vedlo k nutnosti jeho časté novelizace, což by zatěžovalo legislativní proces a neumožňovalo dostatečně rychlou reakci (vedle citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/18 viz blíže také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2020 č. j. 3 As 76/2018-24, bod 10, nebo ze dne 22. února 2022 č. j. 7 As 135/2021-105, č. 4325/2022 Sb. NSS, bod 37).

[21] Z uvedeného plyne, že posouzení toho, který zvuk je v daném případě škodlivý pro zdraví, resp. co se rozumí hlukem, provedla již vláda na základě zákonného zmocnění. Správní orgány z tohoto posouzení vtěleného do nařízení vlády při své činnosti vycházejí a v individuálních případech je znovu neprovádí. Jak uvedl Ústavní soud v bodech [53] a [54] nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/18, český systém ochrany před hlukem je totiž založen na stanovení závazných celostátních pevných hlukových limitů. Správní orgány v projednávané věci z uvedeného rámce vyšly (ostatně neměly ani jinou možnost, než respektovat účinnou právní úpravu), a proto v jejich postupu neshledává Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem pochybení. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že obdobné přestupky na úseku ochrany před hlukem ve své rozhodovací praxi již posuzoval a v popsané konstrukci problém rovněž neshledal (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. března 2016 č. j. 4 As 265/2015-41 nebo ze dne 21. dubna 2021 č. j. 6 As 227/2020-53).

[22] Důvodné nejsou ani námitky, že správní orgány nedostatečně zohlednily další hluk působící na obyvatele bytového domu č. p. X a jeho umístění v ploše pro průmyslovou výrobu. Žádná z těchto okolností totiž nezbavuje stěžovatelku povinnosti dodržovat předepsané hlukové limity, jak konstatoval již krajský soud. Tomu odpovídá, že působení dalších zdrojů hluku na obyvatele daného bytového domu či umístění jejich domu nijak nezmenšuje jejich právo nebýt vystaveni nadlimitnímu hluku pocházejícímu z provozu stěžovatelky. Opačný závěr by vedl k absurdnímu důsledku, že jednotlivce žijící v hlučných oblastech již není nutné před hlukem chránit. Přitom je to spíše naopak – právě tam, kde je zvuková zátěž vysoká, má ochrana před působením hluku největší význam.

pokračování

[23] Krajský soud nepochybil ani tím, že neprovedl k důkazu *Příručku pro hodnocení rizik v malých a středních podnicích – Hluk, Identifikace a vyhodnocení rizik*, jak navrhovala stěžovatelka. Řádně totiž odůvodnil, že okolnost, k čemu lze připodobnit hluk 47,1 dB, který byl mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní dne 13. září 2018 naměřen v chráněném prostoru domu č. p. X, není pro posuzovanou věc relevantní. Právě za tím účelem přitom stěžovatelka důkaz navrhovala. Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na bod [39] jeho rozsudku, v němž důvody pro neprovedení důkazu rozebral.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že vliv na zákonnost nemělo ani to, že hygienická stanice stěžovatelku po tom, co od drážního úřadu obstarala potvrzení, že kopie jeho rozhodnutí ze dne 1. dubna 1998 potvrzující, že dům č. p. X je domem bytovým, odpovídá originálu, opětovně nepoučila podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přísně formálně nahlíženo sice jde o vadu, avšak v celkovém souhrnu nedošlo ke zkrácení stěžovatelky na jejích procesních právech. Potvrzení, že rozhodnutí odpovídá originálu, totiž hygienická stanice vyžádala po připomínce stěžovatelky po tom, co se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Šlo tedy o toliko formální doplnění podkladů pro rozhodnutí, aniž byl jakkoliv změněn jejich obsah, a stěžovatelka se se všemi pro rozhodnutí podstatnými podklady seznámit mohla. Navíc, jak uvedl krajský soud, stěžovatelka se o potvrzení dozvěděla nejpozději s prvostupňovým rozhodnutím a měla tak prostor na ně reagovat v odvolacím řízení.

[25] Námitku stěžovatelky Nejvyšší správní soud hodnotí jako nedůvodnou i s přihlédnutím k tomu, že ani v kasační stížnosti neuvedla, jak měla být věcně zkrácena na svých právech. Uvedla pouze, že legitimně předpokládala, že bez originálu bude správní orgán skutkový stav posuzovat odlišně. Nejvyšší správní soud však podotýká, že okolnost významná pro posouzení jednání stěžovatelky, tedy že dům č. p. X je domem bytovým, dostatečně vyplývala už z kopie rozhodnutí založeného se správním spisem. Potvrzení, že listina odpovídá originálu od příslušného orgánu, by tak pro závěr, že se stěžovatelka dopustila přestupku, z pohledu Nejvyššího správního soudu ani nebylo potřebné. Stěžovatelka přitom ani neuvádí, o co svůj předpoklad opírá a v čem by měla odlišnost spočívat.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neuspěla, proto nemá nárok na náhradu nákladů. Žalovaný měl ve věci sice plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, tudíž se mu náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu